

SUMARI

Pasqua 2007

Balanç econòmic de l'any 2006

Projecte Perú 2007

Tot escoltant l'Àfrica:

- Desperta el poder del poble, en R.D.C.
- Fòrum Social a Burkina Faso

Campanya Madrina

Experiències de Cooperació: Perú

PROKARDE

Pedro de Asúa 10 - 01008 Vitoria

Tel. 945 244 150

E-mail: prokarde@euskalnet.net

Essent solidari amb els més desfavorits i sense veu es participa de l'experiència del Ressuscitat.

Encara ressona en els nostres carrers el so de les campanes que ens anunciaven la Pasqua. Fins i tot la primavera sembla que s'afegeix a la celebració de la Vida amb els seus olors, les seves aromes i la seva bellesa. I és que és temps de PASQUA, temps del Pas de Déu entre els homes, entre tots ells, sense excepció.

Des de Prokarde us convidem a tots, creients o no, a viure realment com a RESSUSCITATS. I direu: -I això com es fa? Doncs pot ser quelcom com ara:

Viure com a ressuscitats és **viure cap enfora**. Sortir de nosaltres mateixos, deixar que la vida dels germans ens parli, acollir-la en el nostre interior.

Viure com a ressuscitats és **viure sense por**. Que la por a comprometre'ns, la por a equivocar-nos, la por a allò que és nou, i tantes altres pors amb d'altres noms, no ens paralitzin ni ens limitin.

Viure com a ressuscitats és **viure amb esperança**. Però també crear-la, transmetre-la, infondre-la... Perquè posar esperança al nostre món és una de les feines més boniques i necessàries.

Viure com a ressuscitats és **ser amos de la nostra pròpia vida**. Sense deixar-nos trontollar per tantes onades que ens arrossequen. Tot prenent fort el timó i tot posant rumb cap als ports que ens fan ÉSSER i ajuden a ÉSSER als altres.

Viure com a ressuscitats és **viure enamorats**. Sí, enamorats de la vida, amb totes les seves possibilitats; enamorats dels germans, especialment del més necessitats d'aquest amor; enamorats d'aquest món esquinçat en el qual vivim.

Les paraules del P Arrupe expressen amb bellesa aquesta idea:

"Allò del que t'enamores, allò que arravata la teva imaginació, afectarà tot. Determinarà tot el que et faci llevar pel matí, el que faràs amb els teus capvespres, com passis els teus caps de setmana, el que llegeixis, a qui coneguis, el que et trenqui el cor i allò que t'ompli d'estranyesa amb alegria i agraïment. Enamora't, resta enamorat, i això ho decidirà tot.

Aquesta és la nostra proposta per a aquesta Pasqua, i també per a tota la nostra vida. Que fem possible que la RESSURRECCIÓ es faci realitat en nosaltres i en el nostre món.

A tots aquells que ens llegiu, BONA PASQUA!

DELEGACIONS DE PROKARDE

Prokarde - Andalusia:

C/ Francisco Palau y Quer nº 7

18006 GRANADA

Prokarde - Castella y Lleó:

C/ Levante, nº 5 - 5ºB

47012 VALLADOLID

Prokarde - Catalunya:

C/ Doctor Robert nº 5 - 9

08820 EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

Prokarde - Madrid:

C/ Avenida de la Moncloa, nº 12,

28003 MADRID

Prokarde - Navarra:

C/ San Juan de la Cadena nº 1, 7º

30008 PAMPLONA

www.cipecar.org

www.carmiseuropa.org

www.carmelmis.org

Carmelites Missioneres Compromeses amb la Missió

Com a resposta a aquest moment històric les carmelites missioneres ens comprometem fonamentalment amb dues opcions: treballar per la justícia, tot tenint en compte preferentment la dona, i promocionar l'espiritualitat seran clau per vigoritzar el nostre ésser missioner, per orientar el nostre procés de conversió i per il·luminar i qualificar els altres àmbits de missió on som presents.

Els nostres projectes. El teu projecte.

Dóna alguna cosa de tu cada dia al món en que hi vius, i la teva vida aquí... estarà plena d'harmonia, amor i felicitat.

RELACIÓN DE LAS AYUDAS RECIBIDAS EN LA ONG. "PROKARDE": AÑO 2006 INGRESOS:

De la Administración Provincial C. M. de Vitoria	6.000,00
Parroquia PP. CC. de Eibar para Sakassou	19.100,00
Bienhechores y amigos de las misiones	19.162,60
De familiaes, comunidades y hermanas C. M.	14.449,94
Para Escolarización y Apadrinamientos Camerún y Tiebissou	6.444,13
Rastrillo de Bilbao para la India	9.000,00
Grupo de Misiones de Malawi	3.500,00
Comunidad Adultos "San Vicente" de Bilbao	1.185,00
Grupo Catequista de Arbizu para Sakassou	2.500,00
Intereses del Banco	752,41
Colegio "El Carmelo" de S. Sebastián, Perú y Kananga	2.600,00
Donativo para niños de Bolivia	3.550,71
Colegio "Santa Lucía" de S. L. de G., para Indonesia	2.600,00
Misiones Diocesanas de Bilbao para Bunkeya	3.800,00
Parroquia "San Miguel" de Rincón de Soto – La Rioja	1.200,00
Parroquia "San Martín" de Vitoria	12.035,00
Centro Nutricional de Kananga	
Parroquia "Las Mercedes" de Bilbao	26.392,00
Hospital de Bunkeya	
Para Malawi, familiares de una hermana misionera	3.900,00
Para el Salvador	1.950,00
Apadrinamientos India y otros donativos	241.449,32
Caritas de Pamplona para Indonesia	13.000,00
Para Camerún una colaboradora	18.000,00
Taller Misionero de Molina de Segura para Bolivia	2.700,00
Párroco de San Sebastián para Bunkeya	2.000,00

DE ENTIDADES PUBLICAS PARA SUBVENCIÓN DE PROYECTOS

Ayuntamiento De Zaratán (Valladolid) para los damnificados del Tsunami en la zona de (Indonesia)	2.500,00
Ayuntamiento de Eibar para el tratamiento de enfermos con Ulceres de Buruli de Sakassou (Costa de Marfil)	3.000,00
Ayuntamiento de Santander para Proyecto: "Atención de los niños desnutridos" de Kananga (R. D. del Congo)	5.000,00

TOTAL DE INGRESOS 427.821,11

RELACIÓN DE GASTOS DE LA ONG. "PROKARDE" AÑO 2006

A la Misión de Sakassou: Ulceras de Buruli	7.210,00
Para el Hospital de Bunkeya (Rep. D. del Congo)	34.391,99
Para el Centro Nutricional y Dispensario de Kananga –R.D.C	1.000,00
A la India de apadrinamientos y otros donativos	138.328,33
Envío al Perú de la Tómbola de San Sebastián	2.000,00
Enviado a la India del rastrillo de Bilbao	9.000,00
Para apadrinamientos niños de Bolivia	3.022,00
Para Malawi, familiar de una hermana y grupo de Bilbao	7.400,00
A la Misión de Camerún: Apadrinamientos	2.500,58
A la misión de Tiebissou: Apadrinamientos	2.020,00
A Camerún para Laboratorio, de una colaboradora	18.055,29
Suscripción DOYMA y revista para "La Dibamba"	60,58
Compra de medicamentos para las Misiones	147,30
Boletín y Felicitación de Navidad	5.034,62
Envío de paquetes y correos	4.892,33
Comisiones, mantenimiento cuenta Banco	84,15
Campo de Trabajo del Perú	2.000,00
Enviado a Indonesia de Caritas	13.000,00

PROYECTOS SUBVENCIONADOS POR LA ONG. 250.147,17 Euros

Chile: Construcción de un comedor infantil	6.381,88
El Salvador: Const. de viviendas damnificados Huracán	20.063,14
India: Atención nutricional a la población infantil de Sikkim	11.539,04
Indonesia: Programa de educación en Kupang	9.563,36
Argentina: Generar ingresos para familias pobres	6.500,00
Costa de Marfil: Instalación eléctrica en una escuela	2.230,00
Brasil: Renta y empleo para familias en extrema pobreza	8.728,53
Bolivia: Implementación de una panadería	3.187,67
Norte de la India: Ayuda al desarrollo en Ragifuga	5.658,29
Perú: Becas para jóvenes sin recursos	4.215,58

PROYECTOS SUBVENCIONADOS POR ENTIDADES

Ayuntamiento de Camargo (Santander) para el Proyecto: "Atención de los niños desnutridos" de Kananga (R.D.C.)	5.000,00
Ayuntamiento de Zaratán (Valladolid) "Ayuda urgente" para la zona de Indonesia afectada por inundaciones	2.500,00
Ayuntamiento de Eibar. Proyecto: "Atención sanitaria a enfermos de Úlcera de Buruli" de Sakassou (Costa de Marfil)	3.000,00

TOTAL DE GASTOS 338.752,60

Una poderosa llum ens porta novament al Perú

Irene, Mònica i Dolors

El que vàrem viure el mes d'agost del 2005 a Quellouno - Perú- durant un mes d'un projecte tan humà, tan proper a la nostra vocació com a educadores, tan intens, mai no pot deixar indiferent. Una mica d'un mateix es queda entre aquelles persones i molt d'elles resta en el nostre interior.

Quan vàrem tornar a casa tinguérem la certesa d'haver viscut una experiència personal que no deixa indiferent, que remou en gran manera per dintre. Però també creïem haver conegut una mica aquell poble camperol i, després d'haver-los escoltat en les diferents sessions de formació del professorat, vàrem creure que valia la pena donar continuïtat a allò que s'havia començat a l'estiu. Recordem mestres que valoraven la visita i la petita formació que es va fer perquè fins allà no acostuma a anar-hi ningú, se senten oblidats. Encara ressona dins nostre la seva il·lusió perquè tornéssim algun dia i per poder mantenir el contacte amb nosaltres. I és així que tot recordant-los hem pensat en donar resposta a les qüestions i interrogants plantejats per ells, per poder pal·liar una mica aquest sentiment d'oblit.

Durant la nostra estada allà, les reflexions de Jon Sobrino al voltant del "Poble Crucificat" ens acompanyàrem als membres del projecte. Avui les seves paraules es fan reals en nosaltres: "Del poble crucificat prové també una poderosa llum, la llum que il·lumina les tenebres dels nostre món, i també la que fa sortir a la llum la maldat d'aquest món. La temptació permanent és no mirar al poble crucificat per a no quedar enlluernats per aquesta llum tan poderosa, però el que no es pot dir és que no hi hagi llum en aquest món per a orientar les seves passes en la direcció correcta", perquè avui són el motor que ens duu a tornar-nos a posar en marxa, perquè ens han il·luminat i ens obliga a fer quelcom més.

En el temps transcorregut des de la tornada de Quellouno ens hem sentit molt vinculades amb la nostra tasca allà: hem volgut continuar el nostre contacte amb les Carmelites Missioneres tenint sempre molt present la seva tasca diària, transmetent-la aquí i compartint-la perquè pugues donar fruit i pogués remoure a d'altres. I és així com tres de les persones que vàrem participar en el projecte '05, acompanyades d'altres set persones més, ens plantejem dur a terme la continuïtat d'aquell projecte, aquesta vegada amb el recolzament de Prokarde.

El projecte desenvoluparà els següents eixos:

• Realització de les II jornades de formació.

Aquestes jornades de formació es desenvoluparan en els mateixos llocs on es varen dur a terme les de l'estiu del 2005, però atenent les demandes temàtiques que ens presentaren els professors. D'aquesta manera es valora la tasca difícil i entregada que fan molts professors i se l'hi dóna continuïtat. Una de les propostes que es treballarà conjuntament amb el professorat de la zona serà l'agermanament telemàtic dels centres de la zona connectats a internet amb el col·legi Mare de Déu del Carme del Prat de Llobregat.

• Realització de les jornades de formació de formadors.

Aquesta idea sorgeix de la reflexió que fem després de veure la idea dels promotors de salut que es formen a Quellouno i traslladen els seus coneixements a les seves comunitats.

Pensàvem que alguns professors de Quellouno i/o Sajiruyo podrien ser persones a qui es fes una formació intensiva amb la idea de què elles es poguessin desplaçar després a les zones més allunyades i sistematitzar mínimament un seguiment de formació. D'aquesta manera es podria generar una xarxa de cooperació, recolzament i solidaritat interna.

• Realització de tallers de coneixement personal per a adolescents.

Perquè coneixem la realitat de els nois i noies de la Casa d'Acollida pensem que es podrien realitzar tallers de coneixement personal (autoestima, imatge personal, relacions socials,...), por les tardes. El programa de treball i reflexió aniria més allà del reforç escolar. Se centraria en dinàmiques de coneixement personal.

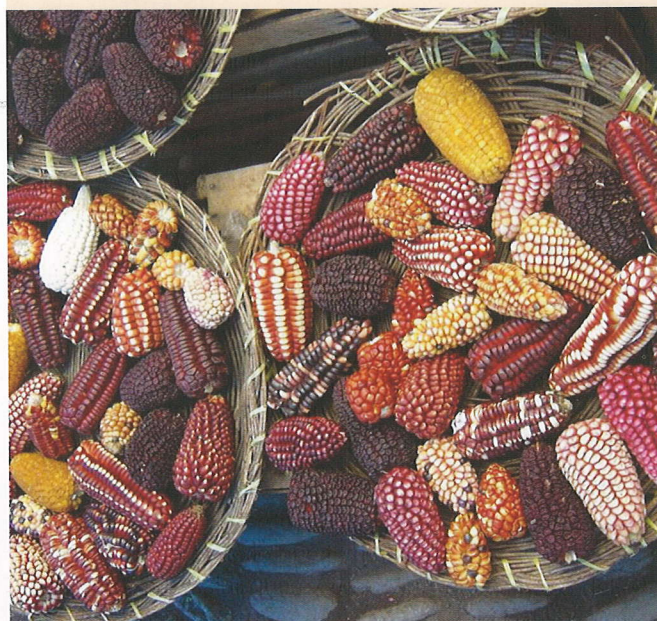
• Ampliació i/o millores estructurals de la Casa de Acollida o d'altres centres d'atenció al camperol que pugui haver-hi.

• Abastiment de la farmaciola parroquial i les de les diferents Comunitats Camperoles.

• Detecció de noves necessitats concretes de la zona (Quellouno i Comunitats Camperoles) per a la millor concreció de futurs projectes de cooperació.

El projecte, encara que fonamentalment educatiu, l'entendem dintre de la proposta pastoral de la Comunitat de Quellouno. Així doncs, la participació i col·laboració amb la seva tasca pastoral, missionera i catequètica n'és un element clau. I és així com "la poderosa llum" del poble camperol i de les germanes amb les quals vàrem compartir la nostra experiència a l'estiu del 2005 ens guia i ens porta novament al Perú.

"Sembra de bon matí la teva llavor i al vespre no donis repòs a les teves mans, perquè d'aquestes dues coses, no saps quina reeixirà o bé si totes dues seran igualment profitoses"

... I si Àfrica no canviés, de què creuen els europeus que viuríem els africans?

DESPERTA EL PODER DEL POBLE, a la República Democràtica del Congo

Maria Cecilia Campmajó. C.M.

La República DEMOCRÀTICA del Congo estrena per primera vegada DEMOCRÀCIA, honorant així el seu nom! És un esdeveniment clarament significatiu després d'aquesta llarga transició política que certament, tal i com ho expressava el nou President Joseph Kabila "ens ha fet més forts i ens permet contemplar el futur del Congo amb optimisme, lucidesa i realisme".

Tots mirem cap el futur, cap endavant, amb esperança. El poble vol creure que aquest pas realment acabarà amb el mode injust de vida que pateixen des de fa tants anys, sense respecte de la persona humana ni de la seva dignitat. Els Arquebisbes i Bisbes del país, a la Declaració feta el 5 de desembre se n'alegren del fet "que el nostre país hagi tornat a començar". Acaba de posar la força en els valors universals que construeixen els Estats i els règims polítics respectuosos de l'home i de la seva dignitat a tots els nivells". És el mateix sentiment que expressa el President de la República, en el seu discurs d'investidura del 6 de desembre de 2006, qualificant d'històric aquest moment "perquè marca el començament d'una nova era que ha de dur al país al benestar i al seu desenvolupament integral".

Malgrat tot, un futur incert per a el Congo com a camí de desenvolupament humà i durable, només podrà construir-se amb grans esforços. En aquest sentit, el president de la República anunciava solemnement, davant de tot el poble del congolès, el "final de l'esbarjo". Efectivament, un llarg esbarjo acompanya el país, esbarjo en el que certs compatriotes s'han "divertit" empobrint l'Estat i la seva població mitjançant pillatges i desviaments de riqueses naturals i de molts diners que han gaudit egoïstament. Però si el final de l'esbarjo és sentit avui pel poble com indispensable i urgent, és per tal que "el Poble pugui consagrar-se completament al treball i això, en pau i tranquil·litat", com ho afirmava Josph Kabila. Malgrat tot, anunciar-ho no és suficient per a que

aquest acabi com tampoc és suficient anunciar els antivalors per a que aquests desapareixin. És evident que el conjunt de la població ha de prendre's molt seriosament aquest compromís amb el seu país, ja que si volem un nou despertar per al Congo caldrà que es faci amb gestos molt concrets i significatius. El professor Ngoma-Binda, de la universitat de Kinshasa, està convençut que "el final de l'esbarjo és un deure de lluita contra les injustícies, la corrupció, la immoralitat política, la llicència i la impunitat. És un combat contra una situació social i econòmica desastrosa, i una situació d'inseguretat perpètua, en resum, una situació humanament intolerable, increïblement degradada, en què el Congolès està enfonsat des de fa molts anys".

Tots aquests sentiments d'esperança contrasten amb el viscut a Kinshasa, el 22 i 23 de març. Els enfrontaments armats van ocasionar un gran nombre de víctimes civils. No queda clar com va començar, si l'origen està en el cap de l'oposició, J.P. Bemba, o en la rèplica del govern actual, però el que sí queda clar és que prendre les armes com a mitjà de negociació no és un camí net per a viure en democràcia.

Per això, concloquem amb el profeta Isaïes, que la nova era pot arribar al Congo però només si les armes es converteixen en instruments de treball, si el diàleg supleix a les guerres i si tots i cadascun ens comprometem des d'una conversió interior moral-espiritual... Unim-nos a aquesta súplica i a aquest compromís.

ESCOLTARÀ EUROPA LA VEU D'ÀFRICA? FÒRUM SOCIAL A BURKINA FASO

J. A. Osaba

Del 28 al 30 de març de 2007 es va celebrar a la localitat de Loumbila, a 15 km de Ouagadugu, capital de Burkina Faso, el primer Fòrum Social a nivell nacional. Sota el lema "Burkina

Faso en la tempesta de la mundialització", han tingut lloc diversos seminaris i taules rodones que analitzen la situació de la seva agricultura, única font d'ingressos del país, mancat totalment d'indústria o d'altres recursos importants. Les seves produccions agropecuàries: cotó, arròs, llet, ramaderia, estan amenaçades per les importacions subvencionades, a preu de dumping, d'Europa (llet en pols, pollastre i altres carns econòmiques, tèxtils), Estats Units (cotó) i Tailàndia (arròs).

Aquestes importacions, taxades únicament amb un impost duaner del 10%, arruïnen els agricultors i ramaders locals, els costos de producció dels quals no poden competir amb aquests productes venuts a preu de saldo.

Europa tanca les seves oïdes a aquest clamor, mentre compra les voluntats dels governs africans amb llamineres subvencions.

La ruïna del camp africà té conseqüències conegudes: immigració massiva, intents per arribar a Europa a qualsevol preu, etc.

Acceptarem algun dia que el desenvolupament d'Àfrica depèn també de les nostres polítiques comercials? La pressió actual de la UE per tal que Àfrica signi els Acords de Cooperació Econòmica, APEs, que van agreujar les desigualtats entre Nord i Sud, no anuncien res bo. I potser, el que resulta més dolorosa és la indiferència que una bona part de la societat europea manifesta davant del sofriment de tots aquests països. La Història ens passarà la factura.

L'educació és imprescindible per al desenvolupament de la persona. Sense educació, l'ésser humà no té futur.

CAMPANYA MUNDIAL PER A L' EDUCACIÓ

L'any 2007 és crucial per a que els governs de tot el món revitalitzin els seus compromisos amb l'Educació per a Tots i Totes, i s'abordi de manera efectiva la bretxa actual entre els recursos necessaris, els compromesos i els desembutxacats.

Només trencant la tendència actual, els objectius d'Educació per a tots i totes es podran acomplir el 2015, tal i com es va acordar en els compromisos de Dakar i en els Objectius de Desenvolupament de l'ONU l'any 2000.

La Campanya Mundial per a l'Educació va néixer el 1999 amb la finalitat d'exigir als governs l'accés i gaudi del dret a l'educació de tots i totes. El punt de partida de les mobilitzacions que la CME duu a terme a nivell internacional se situa rere el Fòrum Mundial sobre l'educació, celebrat a Dakar l'abril de 2000.

La Campanya Mundial per a l'Educació és una coalició internacional d'ONG, sindicats del món educatiu, centres escolars i moviments socials de tots tipus compromesos amb el dret a l'educació.

La CME està impulsada per la convicció que una educació de qualitat per a tots i totes és possible. La preocupació que suposa la manca d'educació en els països empobrits i les conseqüències que això té per a milions de persones que no poden sortir del cercle de la pobresa.

Segons l'UNESCO, el cost d'acomplir l'objectiu de facilitar l'educació gratuïta de qualitat a tots els nens i nenes del món seria de 8.000 milions d'euros per any. Els governs mundials gasten aquesta quantitat en defensa cada quatre dies. Una mica menys que la meitat d'aquesta quantitat.

Avui existeixen en el món uns 80 milions de nens i nens que no poden gaudir d'aquest dret i no en tenen accés.

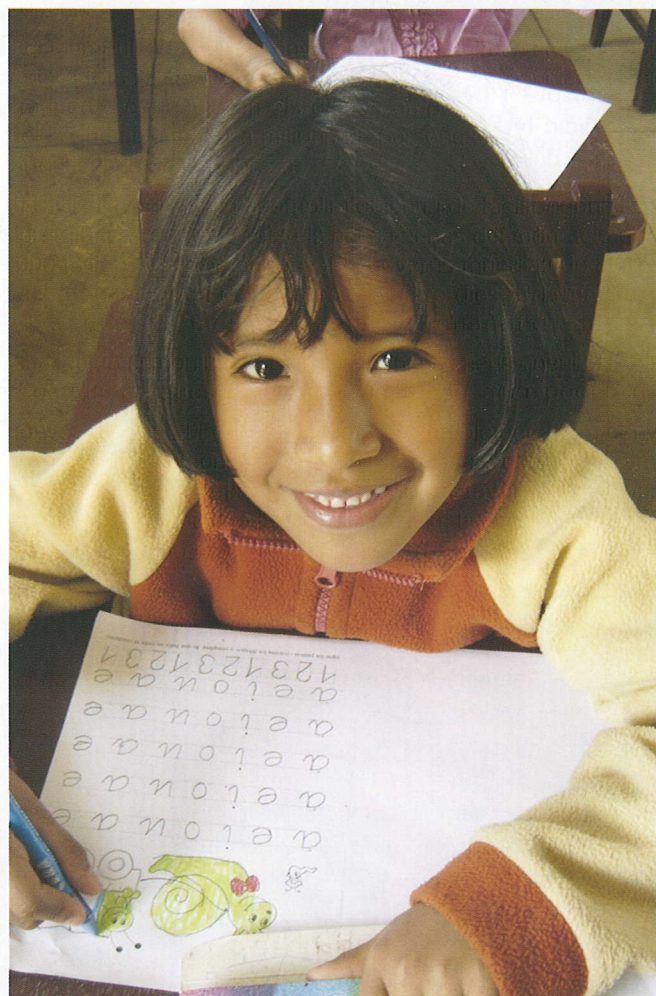
Estem convençuts que l'Educació és imprescindible per al desenvolupament de la persona, per això **Prokarde** a través de la Campanya Madrina s'uneix a aquesta crida a favor de l'educació aportant una modesta llavor doncs tenim la certesa de que sense Educació no hi ha futur.

Escola i internat a Sikkim (Nord de l'Índia)

La germana Teresa Conde ens envia notícies d'aquest nou internat:

"He anat a veure la feina de les germanes a dos poblats, en un tenim una de les quatre escoles, des de pàrvuls fins quart de primària; en aquest moment hi ha 65 nens de 4 i 5 anys, la finalitat és preparar als nens i nenes per tal que puguin seguir endavant a l'escola de Salubon, que és on vivim, i on pretenem posar una escola de primària i secundària, amb internat, ja que des dels poblats és impossible que els nens i nenes puguin arribar fins aquí cada dia. A Sikkim l'hivern és molt fort i com tot és muntanya els petits no poden caminar molt i es fa del tot impossible quan hi ha pluja".

Campanya Madrina.

Pots ajudar en l'alimentació i promoció d'aquestes nenes i joves col·laborant amb la Campanya Madrina.
(90€ l'any, 8€ al mes o el que la generositat de cadascú permeti)

Per a l'Índia: Banco Popular Cta. 0075-0353-48-0600392583

Per a la resta de països: Banco Popular Cta. 0075-0353-49-0600331631

“La pobresa no és no tenir, sinó no saber compartir”.

Alfonso Mera - Sacerdote

En aquests llocs, Déu toca el cor ferit pel desencant, la indiferència o la rutina i injecta una bona dosi de sentit a la vida i d'il·lusió per continuar treballant pels altres.

Se sol dir que “Dios escribe derecho con líneas torcidas”. És possible! I si veritablement confiem en què Ell sí té alguna cosa a veure amb l'esdevenir de les nostres vides, podem tenir la seguretat de què és Ell qui pren la iniciativa.

La nostra relació amb Perú neix de quatre vessants: la vida a les parròquies o comunitats cristianes de Soneira, la presència i treball de les Carmelites Missioneres en aquesta zona, la creació de “Cáritas Unidad Pastoral de Soneira” i la inquietud i compromís cristià de moltes persones que directa o indirectament participen de les activitats parroquials. Són quatre fets que van lligats, però la raó de què el destí d'aquest projecte sigui Perú es defineix clarament per l'apropament que de la realitat peruana i de les seva gent van fer les Carmelites Missioneres durant el seu pas per Soneira. De fet, elles i en especial la germana Milagros Muguerza van ser qui ens van presentar les Carmelites Missioneres de Perú.

En un primer contacte, un servidor agafa l'avió per aterrar a Lima. A més de la Casa Provincial, vaig conèixer la comunitat de Villamaría del Triunfo on vaig participar durant una setmana. Vaig trobar allà la comunitat de Carmelites Missioneres amb el Juniorat Continental i em vaig sentir envoltat d'una Església viva, plena de grups de treball i oració, amb un consell pastoral assessorat per les germanes que, barrejades entre la gent, viuen el carisma del Pare F. Palau.

Des del primer moment, vam parlar de les possibilitats d'iniciar un projecte d'ajuda mútua entre les parròquies que conformen “Cáritas Unidad Pastoral de Soneira” y Villamaría. I abans d'acomiar-me d'aquella generosa i entranyable gent i dirigir-me cap a Chimbote ja hi havia un esborrany. Consisteix en quatre senzilles línies d'actuació: a) col·laboració

econòmica per crear una estructura en què destaca la creació d'un menjador, una cuina, un bany, una biblioteca, una farmaciola i una pista per diferents usos (futbol, bàsquet...); b) enviament de roba, material escolar, joguines, medicines...; c) apadrinaments en diverses modalitats, tot oferint aquesta possibilitat a persones grans col·laborant amb 5 o 10 al mes i a nens amb l'aportació simbòlica d'1 al mes; d) i, finalment, facilitar petites experiències de gent de Càrites a les comunitats peruanes. És un projecte que no té data final d'execució perquè la finalitat específica no és acabar-lo (no sabríem com!!) sinó una vegada començat, continuar-lo i deixar que l'amor de Déu es manifesti en cada persona que d'una o altra forma participa en ell.

Després de Villamaría vaig tenir la sort de conèixer Chimbote. Algunes persones i llocs em resultaven familiars, fruit de l'afecte amb què les germanes Carmelites Missioneres destinades a les parròquies de Sonera ens descrivien aquests indrets. També a Chimbote em vaig trobar amb una altra comunitat de germanes molt implicades en la zona. Elles em van acostar al Col·legi “Fe y Alegría”, als seus professors i alumnes, a nous assentaments humans...

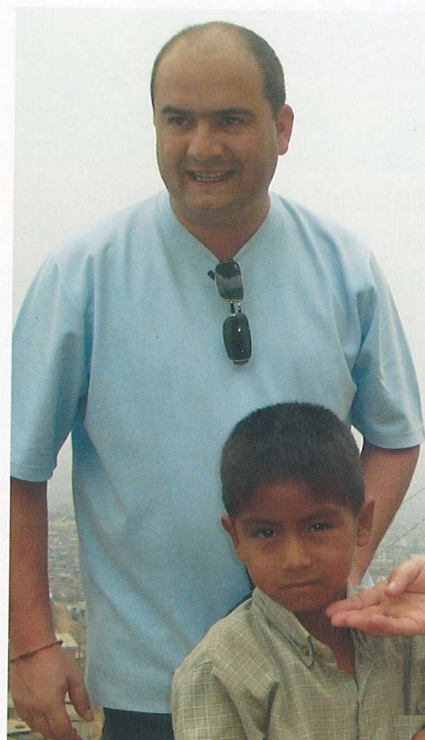
El do del sacerdoti em regalà la possibilitat de viure-hi moments molt intensos, de veure com Déu mai no està allunyat de nosaltres, d'experimentar que només és agraït qui veritablement se sent necessitat, de saber que són moltes les coses que es poden fer i que, tot i no ser espectaculars, poden ser crucials en la vida d'una persona. Que la pobresa no és no tenir, sinó no saber compartir, que la malaltia més gran és la comoditat, la indiferència i l'autosuficiència dels que tenim tot, de què existeix gent arreu que està donant tot per amor a Déu i als altres sense sortir als titulars de cap telenotícies i sense estar la seva imatge en cap estampa de cap temple, de què veritablement Dios escribe derecho con líneas torcidas.

He confessat, parlat, escoltat, celebrat, he plorat i rigut, cantat i ballat... A través de la gent d'aquestes comunitats, de les germanes, de les circumstàncies de tants moments m'he sentit interpel·lat,

commogut; em costa dir-ho, però Déu en aquests llocs toca el cor ferit pel desencant, la indiferència o la rutina i injecta una bona dosi de sentit a la vida i d'il·lusió, particularment a mi per continuar treballant en l'apostolat i ministeri que m'ha confiat.

Escric aquesta petita reflexió en la comunitat de Chimbote, després d'haver passat ja per Villamaría al març d'aquest 2007. No hi vaig venir tot sol. M'hi acompanyaven sis dones de Soneira que estan coneixent i vivint una experiència que certament no es podran callar, essent així a la nostra terra d'Espanya la veu de tota aquesta gent que crida agraïda tan sols pel fet d'haver volgut compartir aquests dies enmig d'ells.

Sento la necessitat de donar gràcies a Déu per la gent que ha posat en el camí de la nostra comarca gallega, doncs sincerament puc dir que han escrit unes línies en el nostre diari personal i comunitari que ha quedat assenyalat i que segurament amb l'ajuda de Déu aconseguirà fruits en el cor de cadascun de nosaltres.

Viure

Viure, no és donar una mica: és donar sempre.
No és només tolerar l'ofensa: és acceptar-la.
No és compadir,
És ajudar, encara que resulti incòmode.

Viure, no és només somriure. És quelcom més:
És aconseguir que l'altre somrigui.

Viure, no és mesurar l'ajut: És ajudar sense mesurar.
No és ajudar únicament a qui ho necessita,
Sinó estar sempre en disposició d'ajudar.

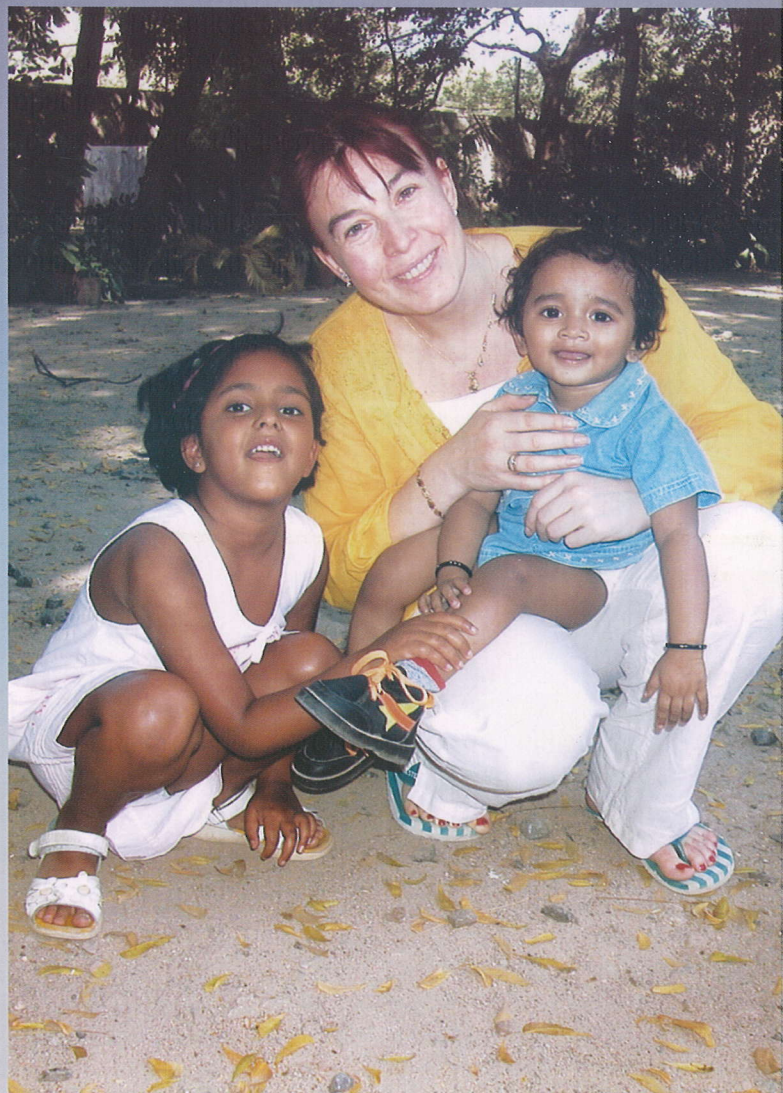
Qui realment viu i estima, i fa el que pot
Ha de fer l'impossible.

Viure és dir sempre als altres que són importants,
Que malgrat el que passi,
Déu sempre és a prop teu i que,
A vegades, li agrada "escribir derecho en renglones
torcidos".

Viu!
Estima a les persones que són amb tu;
Digues-hi que les estimes.
Que s'adonin que la felicitat
És una cosa senzilla, que poden ser feliços
No malbaratis cap gest que ajudi a ser feliç a l'altre.

*"Si vols ser feliç, vés, ven tot el que tens i dóna-
ho als pobres, i tindràs un tresor al cel".*

Mt 19, 21

PROKARDÉ

ONG per a la solidaritat
i el desenvolupament
Carmelites Missioneres